

A viszonyosság tehát úgy a Csehszlovák, valamint a Lengyel köztársasággal szemben az értékpapirokból származó jövedelmek kétszeres megadóztatásának elkerülésére nézve nem forogván fenn, a szóbanforgó kamatjövedelmek az 1925. évi 400/P. M. számú H. Ö. 4. §. 2. bekezdése alapján jogosan vonattak adó alá.

Panaszos további kifogása az, hogy az osztrák részvények osztalékát a mérlegszerű nyereségből nem hozták levonásba.

Ezt a kifogást is alaptalannak találta a bíróság, mert az Osztrák köztársasággal a kétszeres adóztatás elhárítása tárgyában kötött és az 1925. évi XXXIX. t.-c.-kel becikkelyezett egyezmény 3. cikk 4. bekezdése értelmében a viszonyosság a bányarészvényekre, részvényekre, részjegyekre és egyéb értékpapirokra nem terjed ki.

Panaszos végül azt kifogásolja, hogy a prágai Continentale Részvénytársaság részvényeiből származó jövedelemnek csak a felét vonták le a nyereségből, holott ez a vállalat a panaszos intézet volt felsőmagyarországi és prágai főigénynökségeiből alakult és így a felhívott H. Ö. 4. §-ához fűzött utasítás 3. bekezdése értelmében a részvényeiből eredő jövedelem itt adómentes.

A bíróság ezt a kifogást is alaptalannak találta.

Az 1925. évi 400/P. M. számú H. Ö. 4. §. 2. bekezdéséhez fűzött utasítás 3. bekezdésének 2. pontja szerint azon vállalatok részvényeiből származó jövedelem után nem kell Magyarországon társulati adót fizetni, amely vállalatok belföldi vállalatnak az átkapcsolt területen volt telepeiből alakultak át az átkapcsolt területen működő külföldi vállalatokká és igazolják azt, hogy az átkapcsolt területen a magyar társulati adónak megfelelő adóval megrovattak.

Panaszos vállalat azt, hogy a Continentale Biztosító Részvénytársaság prágai bejegyzett cég a pozsonyi és kassai főigénynökségei után társulati adóval megadóztatott, az innen elrendelt bizonyítás során igazolta, de nem igazolta azt, hogy a szóban forgó prágai intézet a panaszos részvénytársaságnak az 1928 november elseje előtt az átkapcsolt területen volt telepeiből alakult és ezért a szóbanforgó kamatjövedelem az adóalapból levonható nem volt.

A házgondnoki tevékenységből eredő bevétel, ha nem szolgálati szerződésből ered, általános forgalmi adó alá esik. (Közig. Bíróság 21.712/1926. P. sz.)

A pénzügyi hatóság a vitás általános forgalmi adót azért állapította meg, mert a panaszos házgondnoki foglalkozásból 1921. évi szeptember hó 1-től 1925. évi január hó 23-ig terjedő időben elért bevételei után általános forgalmi adót nem rótt le.

A vizsgálat során megállapított tényállás szerint a panaszos U. V. gráci Jakos budapesti házainak a gondnok a s e minőségében köteles a házbéreket évnegyedenként beszédni, a házak tisztántartását, a netán felmerülő javításokat ellenőrizni és a házadóügyeket ellátni, a kiadások levonása után fennmaradó házbért a háztulajdonosnak elküldeni. Ezért a tevékenységeért a beszedett bruttó házbér fél százalékát kapja díjazásul.

A panaszos az általános forgalmi adó megállapítását azért támadja, mert adóköteles tevékenységet nem folytat.

A panasz alaptalan.

Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. §-ának 1. bekezdése értelmében általános forgalmi adó alá esik mindenki, aki az őstermeléstől különböző bármilyen önálló, bevétel-elérésére irányuló kereseti tevékenységet fejt ki, az adó tárgyát pedig a 30. §. 1. bekezdése szerint az önálló kereseti tevékenység körében történt áruszállítás vagy munkateljesítmény képezi.

Minthogy a panaszos maga sem állítja, hogy díjazás mellett végzett házgondnoki tevékenységet a háztulajdonossal kötött szó- vagy írásbeli szerződés alapján teljesítené és így a fentebb hivatkozott 29. §. 3. bekezdése nem nyerhet alkalmazást s kereseti tevékenységét önállóan kell tekinteni, ezért a 31. §. 1. bekezdése értelmében a munkateljesítményének ellenértéképpen a beszedett házbérekéből kapott fél százalék díjazása után az általános forgalmi adót megfizetni tartozik.

A belföldről a külföldi bizományi raktárba kiszállított és onnan eladott áruk ellenértéke nem esik forgalmi adó alá, mert ez az eladás nem belföldön folytatott kereseti tevékenységből származik. (Közig. Biróság 11213/1925. sz.)

A panaszos az iratokból megállapítható tényállás szerint Wienben és Frankfurtban bizományi raktárakat tart fenn és az odaszállított és ott eladott liszt és egyéb termények vételárából folyt be az adó alá vont bevétel.

Az adózó e két bevételi tételnek forgalmi adómentességét azon a címen igényli, mert ezek külföldön folytatott kereseti tevékenységből származnak, a pénzügyi hatóság pedig az adót azért követeli, mert a tételeknek adómentességét a panaszos cég az 1921. évi 130.000 sz. Utasítás 100. §-ában előírt módon, vámbejelentési okmányokkal nem igazolta.

A panasz alapos, mert azáltal, hogy a panaszos cég a részint kül-, részint belföldön összevásárolt áruit külföldön levő bizományosaihoz elárusítás végett elszállította, az 1921. évi XXXIX. t.-c. 130. §. 2. bekezdése szerint adókötelezettséget megállapító visszterhes elidegenítés még nem történt, az csak a külföldön jött létre akkor, amidőn a bizományosok panaszosnak ott árárt áruit külföldi vevőknek elárusították.

Minthogy pedig a hivatkozott törvénycikk 29. §-ának 1. bekezdése értelmében csak a belföldön folytatott kereseti tevékenység adóköteles, a külföldön fekvő árunak ottani bizományosok útján külföldre történt eladása nem tekinthető belföldön folytatott kereseti tevékenységnek, ezért a követelt általános forgalmi adó törlését el kellett rendelni.

A cég telepének más cégbíróság területére való áthelyezését bejelentő beadvány után ugyanannyi illeték fizetendő, mint az új cég bejegyzését kérő beadvány után. (Közig. Biróság 21.458/1926. P. sz.)

A panaszolt illetéket attól a beadványtól követelik, amelyben panaszos a cégtelepnek más cégbíróság területére való áthelyezését jelentette be és azért az iratoknak az illetékes cégbíróshoz való áttételét és az áthelyezés cégbejegyzését kérte. A beadványtól a pénzügyi hatóságok ugyanannyi illetéket követelnek, mintha új cégbejelentés történt volna.

Ezzel szemben panaszos azt vitatja, hogy ez nem új cégbejegyzés és így nem alkalmazható erre a beadványra az 1920. évi XXIV. t.-c. 40. §-ának 1. pontja.

A panasz nem alapos.

A kereskedelmi és váltóügyekben követendő nem peres eljárás szabályozása tárgyában kiadott és ezidőszertint érvényben levő 1914. évi 68.300. I. M. számú rendelet 33. §-ának második bekezdésében foglalt abból a rendelkezésből, hogy „ha a korábbi telep cégbírósa által foganatosított bejegyzés a törvény rendelkezéseit sérti, a bejegyzést mindaddig, míg a folyamodó a törvényellenesség megszűnését nem igazolja, az a bíróság is megtagadhatja, amelynek területére a részvénytársaság vagy a szövetkezet a telep helyét áthelyezni kívánja“, alaposan következtet-